

Håbets sten

Ikke korrekturlæst

af Dennis Speed (EIRNS) – 04. april 2025

Vi ved ikke alt om, hvad der blev drøftet mellem den administrerende direktør for den russiske fond for direkte investeringer Kirill Dmitriev, som er en nær medarbejder til præsident Vladimir Putin, og Steven Witkoff og andre repræsentanter for Trump-administrationen under hans netop afsluttede todages besøg i Det Hvide Hus. Vi ved, at Dmitriev ved to lejligheder i marts foreslog et samarbejde med USA om en fælles mission til Mars. Han sagde, at russerne kunne levere et »lille atomkraftværk« til den amerikanske Mars-mission, der er planlagt til senere i dette årti. Russerne arbejder også på rumfartøjer med atomar fremdrift og siges at rumme det mest avancerede forskningsprogram på dette område i verden.

Genoptagelsen af forbindelserne mellem Rusland og USA – Dmitriev, for hvem sanktioner måtte ophæves for at give ham mulighed for at rejse hertil, er den højest rangerende russiske embedsmand, der har besøgt USA siden februar 2022 – er den vigtigste prioritet for planeten for at undgå atomkrig. *New York Times'* lange artikel »The Partnership: The Secret History of the War in Ukraine« gør det klart, at krigen mod Rusland, som i høj grad blev koordineret fra Wiesbaden i Tyskland fra april 2022, og som startede lige efter »Borish« Johnsons »fly-in« den 9. april 2022, som ødelagde de ukrainsk-russiske fredsforhandlinger, blev styret direkte af NATO og Biden-administrationen, herunder Ukraines affyring af vestlige langdistancemissiler ind på russisk territorium fra før 2014. Det, der blev begået, går langt ud over Cubakrisen i 1962.

Gennem disse forhandlinger kan fornuften vende tilbage lige i tide, hvis de ikke bliver saboteret. Gennem den blodige tåge

af krige (Yemen, Ukraine) og rygter om krige (Iran), via den blodige uretfærdighed i det igangværende massebord i Gaza (såvel som den vedvarende moralske ligegyldighed over for massedød i Congo, Sudan osv.) lyder Dmitrievs ord, om ikke poetiske, så i det mindste betryggende fornuftige: "Uanset hvilken politik man fører, er dialogen mellem USA og Rusland vigtig. Det handler om at opbygge en mere sikker og velstående verden for alle.«

Hvis bare det amerikanske system for fysisk økonomi stadig blev forstået i USA! En annonceret forpligtelse til et intensivt program for fuld produktiv beskæftigelse inden for avancerede, energiintensive teknologier; massive projekter, som bygningen af et nationalt magnetisk svævetogsbaseret højhastighedstogs-system til gods- og passagertransport; en nordamerikansk vand- og kraftalliance, der omfatter (uden snak om at annektere eller invadere) Canada og det nordlige Mexico; et 15-årigt amerikansk-kinesisk-russisk intensivt program for produktion af »femte generations« atomreaktorer, der spænder fra små modulære anlæg til småstensreaktorer, thorium-anlæg osv, og som fører til kommercielt levedygtige fission-fusion-anlæg og dermed skaber forsknings- og udviklingsforudsætningerne for den »uopnåelige« atomare fusion; og et lignende »Apollo-program« for industrialisering af Månen og Mars, som ud over Rusland, Kina og USA involverer Indien, Japan, Brasilien, Sydafrika og alle nationer, som ønsker at deltage – det er udviklingsgrundlaget for en ny sikkerhedsarkitektur, som kunne være menneskehedens fremtid. Engang, før kasinoøkonomien, narkoøkonomien, den virtuelle økonomi og to-bitcoin-økonomien – med andre ord, da det amerikanske system for fysisk økonomi stadig var amerikansk – ville dette have været, eller ville være blevet, fronten for det internationale diplomati.

Det kan det blive igen. Men for at nå dertil skal truslerne ophøre. Den »hårde betjent«-skole med hulemandsforhandlinger må vige for noget mere opløftende end hestehandel med kniven

for struben. Nogle husker måske tegneserien fra det 19. århundrede, der satiriserede over amerikanske manerer, og som viste to mænd ved et middagsbord, der hver især havde trukket en pistol mod den andens hoved, mens folk spredte sig for at komme af vejen. Billedteksten lød: »Ræk mig saltet, tak. «

Digteren Friedrich Schiller bemærkede i sit digt *Die Hoffnung/Håbet*, at menneskeheden er »født til det, der er bedre«. » Schiller Instituttets/ICLC's konference den 24.-25. maj, »En smuk vision for menneskeheden i en tid med stor turbulens!«, tager udgangspunkt i den overbevisning. Det bliver en interkontinental kongres med forbillede i de amerikanske kontinentalkongresser i 1774-76 for 250 år siden, som indledte diskussionen om de principper, der i sidste ende resulterede i Uafhængighedserklæringen. Dette er ikke noget fremmed intellektuelt territorium for Schiller Instituttet, som brugte den amerikanske uafhængighedserklæring som grundlag for sit grundlæggelsesdokument, Declaration of the Inalienable Rights of Man, i 1984. Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche, som var forfatter til denne erklæring, har også skrevet »Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur« som en retningslinje for, hvordan man kan anvende den tidligere standard for overvejelser, der frembragte erklæringen, *Federalist Papers* og USA's forfatning, til vor tids endnu mere påtrængende nødvendigheder. For at undgå manipulationerne fra de forskellige britiske og andre efterretningstjenester, der i øjeblikket forsøger at få Trump-administrationen til at afmontere sig selv, er håbet om at forandre verden gennem en smuk vision snarere end gennem en desperat, selvdestruktiv fremvisning af tvivlsom magt kendetegnende for en ægte »krigersjæl«. Inspiration, ikke tvang, er, hvad menneskeheden har brug for.

For 57 år siden i dag, den 4. april 1968, blev en stor krigersjæl, Martin Luther King, myrdet. Dagen før holdt han ligesom Sokrates en improviseret tale, en af USA's største. Den var henvendt til skraldearbejdere, som strejkede, efter at

to af dem var blevet dræbt. Echol Cole og Robert Walker var begge blevet knust til døde den 1. februar af en fejlbehæftet pressemaskine i deres lastbil, som regnen havde tvunget til at sidde i lastbilens skralderum, fordi de ifølge loven ikke måtte søge ly for regnen andre steder.

King begyndte ikke med at tale om det onde i deres situation. Det første, han gjorde, var at transportere dem op over affaldet i Memphis' gader til selve universets tag. »Der sker noget i Memphis; der sker noget i vores verden. Og ved du hvad, hvis jeg stod ved tidens begyndelse og havde mulighed for at få et generelt og panoramisk overblik over hele menneskehedens historie indtil nu, og den Almægtige sagde til mig: »Martin Luther King, hvilken tidsalder vil du gerne leve i?« Jeg ville tage min mentale flyvetur forbi Egypten, og jeg ville se Guds børn på deres storslåede vandring fra Egyptens mørke fangekældre gennem, eller rettere over Det Røde Hav, gennem ørkenen og videre mod det forjættede land. Og på trods af dets storslåethed ville jeg ikke stoppe der. Jeg ville fortsætte til Grækenland og tage mine tanker til Olympen. Og jeg ville se Platon, Aristoteles, Sokrates, Euripides og Aristofanes samlet omkring Parthenon. Og jeg ville se dem omkring Parthenon, mens de diskuterede virkelighedens store og evige spørgsmål. Men jeg ville ikke stoppe der... » Dette var begyndelsen på Kings sidste tale, som han holdt uden noter på en regnvåd aften i Memphis til en halvtom kirke.

»Mærkeligt nok ville jeg henvende mig til den almægtige og sige: 'Hvis du tillader mig at leve bare nogle få år i anden halvdel af det 20. århundrede, vil jeg være lykkelig'. Det er en mærkelig udtalelse at komme med, for verden er helt ødelagt. Nationen er syg. Der er problemer i landet; forvirring overalt. Det er en mærkelig udtalelse. Men jeg ved på en eller anden måde, at kun når det er mørkt nok, kan man se stjernerne.« King gjorde det klart, at af alle de steder i universet, hvor han helst ville være, var det i Memphis for at give sit liv for skraldemændene en dag senere.

Det er sådan en smuk vision om menneskeheden, en vision om håb, der er forankret i menneskelig kreativitet og dens udtryk i fysisk økonomi, som kan puste liv i de tørre knogler i en verden på randen af arrogant selvdestruktion. Det, og ikke tvang, er kendetegnende for den sande krigersjæl. Vores krig er ikke mod kød og blod, men mod imperiets forfaldne og døende aksiomer. En ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som opnås nu, er menneskehedens bedste håb og kan meget vel vise sig at være en indikator for vores moralske overlevelsessevne. Privatperson eller præsident, det er først, når vi kan genkende konger i skraldemænd eller Kristus i Gazas murbrokker, at vi kan frigøre os selv og vores nationer.

Foto: Martin Luther King Jr. Credit: Duke University Archives